TEKSTİL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

DÜŞÜK ÜCRETLERE

FAZLA MESAİLERE

AĞIR VE KÖTÜ ÇALIŞMA KOŞULLARINA

SEFALETE VE SÖMÜRÜYE karşı

ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

Artık tekstil işçilerinin bir sesi var !

Tekstil İşçileri Bülteni'nin ilk sayısı ile herkese merhaba...

Bizler İzmir'in değişik sanayi bölgelerinde çalışan tekstil işçileri olarak yaşadığımız sorunlara dur demek ve çözüm üretmek için bir araya geldik. Bizlere dayatılan ağır çalışma koşullarını, düşük ücretleri, fazla mesaileri, sigortasız çalıştırmayı vb. birçok sorunu yaşamımızın nedeni örgütsüz ve dağınık oluşumuzdur.

Ama patronlar kendi çıkarlarını korumak için düzenli biraraya geliyorlar. Çünkü onlar örgütlüler!

Peki ya biz işçiler?

Patronların saldırılarına karşı ne kadar bir arada durmayı başarabiliyoruz? Sorunlarımıza çözüm üretmek için biraraya gelmiyoruz. Mademki sorunlarımız ortak, öyleyse çözümü de hep beraber arayıp bulmak zorundayız. Sesimizi çıkartmak, haklı taleplerimiz doğrultusunda harekete geçmek zorundayız.

Daha ne kadar susacağız?

Hayır! Artık susmayacağız! Artık örgütlenmenin ve bir araya gelmenin vakti geldi. Bizler tekstilde çalışan işçiler olarak yaşadığımız sorunları tartışmak, paylaşmak ve çözüm üretmek için bir bülten çıkarmaya karar verdik.

Artık tüm tekstil işçileri şunu iyi bilmelidir ki bizimde bir **ses**imiz var. Bu ses bizlere güven verecek ve bizleri bir araya getirecek olan **ses**tir. Bu ses patronlara korku salacak olan **ses**tir. Bu **ses** onurlu bir gelecek mücadelemizin sesidir. Bu **ses** büyüdükçe yayılacak, yayıldıkça umut olacak **ses**tir.

Artık tekstil işçilerinin bir bülteni var!

Artk tekstil işçilerinin sözünü söyleyebileceği, yaşadığı sorunları yazabileceği ve çözüm üretebileceği bir bülteni var. Bundan sonra bizlere düşen görev, bültenimizi daha çok işçi kardeşimize ulaştırmak, bültene yazı yazmak ve sahiplenmektir.

Bizler öncü tekstil işçileri olarak sömürüye ve sefalete artık yeter diyoruz! Bizleri kölece çalışma koşullarına, açlığa, sefalete mahkûm edenlere, sigorta hakkımızı gaspedenlere, bizleri her türlü hakarete ve baskıya maruz bırakanlara karşı artık bizim de söyleyecek sözümüz var.

Şimdi hep birlikte bu sesi çığlığa dönüştürmek ve bu zulmü yok etmek zamanıdır.

e-mail: *tekstiliscileribulteni@gmail.com*

Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği

Etkinlikleri

* Bağlama
* Gitar
* Halk oyunları
* Panel - Söyleşi
* Müzik Dinletileri
* Tiyatro Gösterimleri

Not: İşyerinizde yaşanan hukuksal sorunlarla ilgili derneğimizin avukatlarına danışabilirsiniz.

Adres: 220/38 Sokak, No: 14/A, Gümüşkent Sitesi Çamlıkule/Buca
(Çamlıkule Muhtarlığı karşı sokağı) **Tel: 454 05 71**

GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKALIM!

Gece gündüz demeden fabrikalarda çalıştırılıyoruz. Patronların sermayelerine sermaye katıyoruz. Biz işçilerin payına ise bunca çalışmaya karşın daha fazla açlık, yoksulluk ve sefalet düşüyor. Bu bahsettiğimiz koşullar bir de tekstil sektöründe çalışıyorsak daha da katmerleşerek artıyor. Tekstil sektöründeki çalışma koşullarına şöyle bir göz atalım. Sabah işe giriş saatlerimiz bellidir. 08.00 ya da 08.30 gibi işyerine gireriz, akşam ise işten çıkış saatimiz çoğu zaman belli değildir. Genelde 14 ya da 16 saat çalıştırılırız. Buna bir de sabahlamaları ekleyebiliriz. Bu da demek oluyor ki yaşamımızın büyük oranını fabrikalarda geçiriyoruz. Bir insan için sosyal yaşam dediğimiz etkinlikleri (sinema, tiyatro, ...vb) bir yana bırakırsak, vücudumuzu dinlendirmek, günün yorgunluğunu atmak ve bir sonraki iş gününe dinç gitmek bile imkânsız hale geliyor. Dolayısıyla bir sonraki iş gününe yorgun ve bitkin halde gidiyoruz. Bu bahsettiğim biz tekstil işçileri için en büyük sorunlardan birini oluşturuyor. Buna ek olarak bir de ağır ve yorucu çalışma koşulları; bant, modül, etüt sistemleri ekleniyor. Patronların az işçi ile çok iş mantığı biz tekstil işçilerinin çalışma koşullarını zulme dönüştürüyor. Bu çalışma koşulları tekstil sektörü ile sınırlı değil. Fabrikaların birçoğunda aynı yöntemler hayata geçiriyor. Bir diğer konu ise düşük ücretler ile kadın ve çocuk emeğinin dizginsiz sömürüsü. Patronların, ucuz iş gücü olarak gördüğü kadınlar ve çocuklar, tekstil sektöründe yoğun olarak çalıştırılmaktadır. Kadın işçilerin ve genç işçilerin genellikle aile bütçesine katkıda bulunmak için çalıştığını çok iyi bilen patronlar, kadın ve çocuk işçiliğini etkin bir şekilde kullanır. Asgari ücretin bile çok komik olduğu ülkemizde birçok küçük ve orta ölçekli fabrikalar da asgari ücret bile uygulanmaz. Tekstil işçileri çoğu işyerinde ya asgari ücret ya da asgari ücretin 20 YTL veya 30 YTL üzerinde almaktadır. Bu da sadece kalifiye ve makineciler için geçerlidir. Tekstil patronları "böl-parçala-yönet" taktiği olarak fason ve taşeron işletmelere sürekli iş verirler. Çalıştığımız fabrikada ya da bir işyerinin içinde en az 3 ya da 5 işletme görürüz. Bunun en önde gelen nedenlerinden birisi işçilerin bir araya gelmesini ve ortak hareket etmesini engellemektir. Buna ek olarak gösterilebilecek neden ise işçiler arasındaki iletişimi kesmek ve bölümler arasında rekabet yaratmaktır. Bunun örneklerini işyerlerimizde şu şekilde yaşarız; patron çalıştığımız banda gelir ve "dün şu bant 500 iş yapmış, siz neden o kadar yapamıyorsunuz! Bugün buradan da 500 iş çıkacak!" der. Bu tip diyaloglara, yaşanan sorunlara daha onlarcasını ekleyebiliriz. Sigortasız çalıştırılmak, servislerde üst üste taşınmak, kötü ve ucuz yemekler vs, vs...

Direnen İlbek Testil işçileri patronlarından hesap soruyor...

Sorunlar daha da çok uzatılabilir ama aslında hiçbirimizin yabancı olduğu sorunlar değildir. Çünkü her gün çalıştığımız işyerlerinde bu sorunlardan belki daha ağırlarıyla karşılaşıyoruz. Ve biz işçiler, bu sorunlara karşı genelde bir araya gelip işyerindeki sorunları değiştirmektense işyerini değiştirmeyi tercih ediyoruz. Yeni umutlarla başka bir işe giriyoruz ama orada da durumun çok farklı olmadığını kısa süre içinde görüyoruz. Yine yeni umutlarla daha iyi bir iş bakmaya başlıyoruz. Bu böyle devam edip gidiyor. Bizler işçiler olarak artık işyeri değiştirmenin çözüm olmadığını ve işyerimizin koşullarını değiştirmek gerektiğini öğrenmeliyiz. Şunu asla unutmamalıyız; işyerlerimizde üretimi yapan, bütün güzellikleri yaratan biz işçileriz. Bizler olmazsak, patronlar birer hiçtir. Bizim ellerimiz şartele gittiği zaman aslında bütün bu koşullardan kurtulmuş olabiliriz. Bir araya gelmek, birlikte hareket etmek için ilk önce kendimize güvenmeli ve üretenin biz olduğunun farkına varmalıyız. Yanımızdaki işçi arkadaşımızla kol kola girerek örgütlü patronlar sınıfının karşısına örgütlü bir işçi sınıfı olarak çıkmalıyız. İşçilerin örgütlü gücünün neler yapabileceğini göstermeliyiz.

BEGOS'TA İŞÇİ OLMAK...

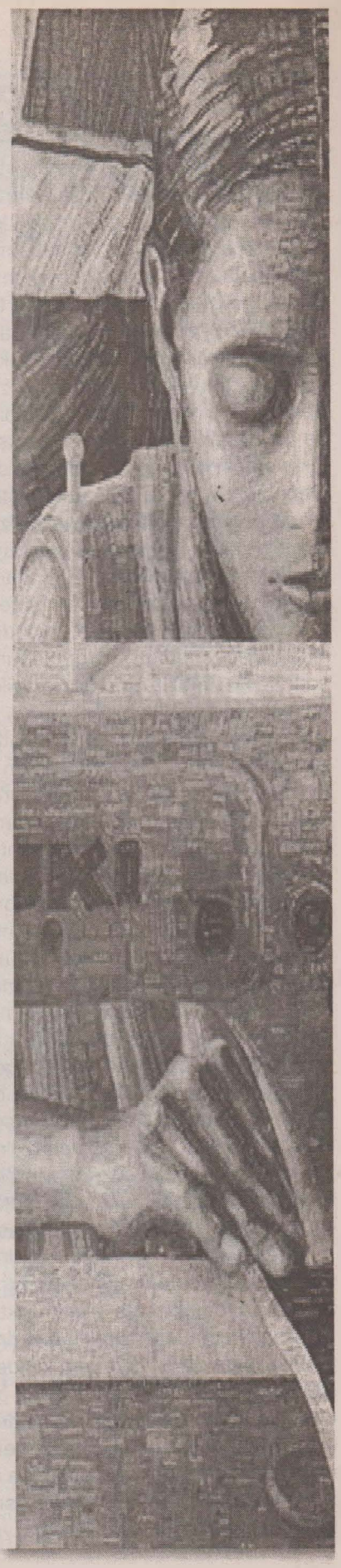
Hepimizin de bildiği gibi tekstil sektörü söz konusu olduğunda, ağır ve yorucu çalışma koşullarından, fazla mesailerden, düşük ücretlerden, sigortasız çalıştırmalardan, küfür ile hakaretlerden ve buna benzer birçok koşuldan bahsedebiliriz. Üstelik bazı fabrikalar ya da sanayi bölgeleri vardır ki, bu kuralsız çalışma koşulları adeta ortaçağ kölelik koşullarını aratmamaktadır. Tüm bu bahsettiğimiz koşulları Buca'da kurulu bulunan **Giyim Organize Sanayisi**'nde fazlası ile yaşamaktayız. **BEGOS**'un çalışma koşullarına baktığımızda bunu biraz daha net görebiliriz.

BEGOS'ta işçi olmak derken aslında buna başka haliyle "köle" olmak da diyebiliriz. Çünkü burada çalışma şartları oldukça yorucu ve ağır. Fabrikaların birçoğunda saatlik sayı üzerinden üretim yapılıyor. Buna bizlere dayatılan fazla mesailer de eklendiğinde çalışma şartlarımız inanılmaz hale geliyor. Zaten gün içerisinde normal çalışma saatlerinde sayı sistemi dayatılıyor. Akşam kalınan mesailerde de aynı koşulların olması, bizlerin, posası çıkmış bir şekilde eve gitmesi demek oluyor. Haftanın birçok günü bahsettiğimiz bu koşullarda çalışıp tükenmiş bir vaziyette eve gidiyoruz.

BEGOS'taki diğer sorunların en başında ise ücret ve sigorta sorunu gelmektedir. Bu sanayi sitesinde çalışan işçilere (makineciler ve kalifiye işçiler dışında) asgari ücret tutarında bile olmayan ücretler ödenir. Düşük ücret uygulanmasının temel sorunlarından biri çocuk işçiliktir diyebiliriz. Okulu biten ya da okula hiç gitmeyen 13-18 yaş arası çocuklar buralarda iş öğretme bahanesi ile işe başlatılmaktadır. Çocuk işçilere uygulanan maaş ise 250 ile 350 arasında değişiyor. Aynı şekilde bu işçilere yaşları tutmadığı ya da "iş öğrendikten sonra" bahanesi ile sigorta ödemeleri de yapılmıyor. Sigorta yatırmadaki oyunlar fabrikanın bütünü için geçerlidir. Fabrikaların çoğunluğu işçileri sigortasız ve kayıtdışı çalıştırılıyor. Bir denetleme esnasında ise patron tarafından fabrikanın bir bölümüne saklanıyoruz. Makineciler ve kalifiye işçilerde sigorta yapılması için ses çıkartmadığından onlara da sigorta yapılmıyor.

Bir diğer sorun ise taşeron ve fason üretim. **BEGOS**'ta aslında sınırlıda olsa büyük tekstil fabrikaları var. Ama bu fabrikaların kendi bünyesinde işçi yok denecek kadar azdır. Genelde her fabrikanın içinde fason ya da taşeron üretim yapan bölüm kuruludur ve bu durum işçilerin ortak ve birlikte hareket etmesinin önünde önemli bir engeldir.

Bu sorunlara aslında başta da belirttiğimiz gibi birçok sorun eklenebilir; servis sorunu, yemeklerin kötü çıkması, küfür ve hakaretler... Bu saydığımız sorunlar özellikle işçiler için daha fazla sömürü ve daha ağır koşullar anlamına geliyor. **BEGOS** patronları biz işçilerin kanını emmek için gayet örgütlü ve birlikte hareket ediyorlar. **BEGOS**'ta çalışan işçiler olarak "bu koşullara karşı neler yapabiliriz" diye düşünmüyoruz. Bizler **BEGOS**'ta çalışan işçiler olarak yaşadığımız tüm bu ortak sorunlara karşı ortak çözümler üretmeliyiz. Ve bu ortak sorunlarımız etrafında birleşip örgütlenerek **BEGOS**'ta kendilerine bir cennet yaratmış patronlara karşı taleplerimizi haykırmalıyız. Ancak o zaman bu ortaçağ kalıntısı çalışma koşullarından kurtulur ve insanca bir yaşam ve insanca çalışma koşullarına kavuşabiliriz.

BEN BİR TEKSTİL İŞÇİSİYİM, ÜSTELİK KADINIM!

Yıllardır tekstil fabrikalarında patronların, ustabaşların ağız kokusunu çeken kadın bir işçiyim. İşçi olmamdan kaynaklı tüm işçilerin yaşadığı sorunlara benzer sorunları ben de yaşıyorum. Ancak ben kadın işçi olmanın zorluklarını ve sorunlarını da yaşıyorum.

Sektörümüzde uzun mesailer ve düşük ücretler adeta gelenekselleşmiştir. Bunların dışında servis, yemek vb. sorunlar çoğu fabrikada sürmektedir. Tekstil sektöründe diğer sektörlerden farklı olarak yoğun bir işçi sirkülâsyonu yaşanmaktadır. Neredeyse altı ayda bir herhangi bir tekstil fabrikasının çehresi değişmektedir. Bunun yanı sıra işçiler arasındaki sosyal ilişkilerin önüne geçilmesi yapılan sohbetlerin ve kurulan arkadaşlıkların güvensiz ve kısa süreli olmasına yol açmaktadır. Son çalıştığım fabrikada uzunca sayılabilecek bir süredir çalışıyorum. Gözlemlediğim kadarıyla kurulan bu kısa süreli arkadaşlıklar beraberinde bir yozlaşmayı da yaratıyor. Özellikle çalışan erkek işçiler sosyal ve politik konular diyalog konusu olmadığı sürece kadın işçilerin "işçi" olmasıyla değil "kadın" olmasıyla ilgileniyor. Yine kadın ve erkek işçiler kendi arasındaki yozlaşmanın önüne geçemediği sürece patron ya da ustabaşından gelen hakaret ve küfürlerin önüne geçilemiyor. Bir kadın işçinin onurunu ayaklar altına alabilecek hakaretler bile işitsek, tek başımıza olduğumuz sürece ya aynı hakareti bir başka kadın işçiye yöneltiyorlar ya da karşı gelen kadın işçiyi işten atıyorlar.

Kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı tekstil, uzun mesailerin yaşandığı bir sektördür. Son çalıştığım fabrikada oturduğum mahalleye servis var. Önceki çalıştığım fabrikanın servisleri epey düzensizdi. Özellikle mesaiye kaldığım akşamlar eve dönmek adeta işkence oluyordu. Geç kalmanın evde yarattığı sorunlar ise cabası. Son çalıştığım fabrikada eve sürekli servisle dönsem bile uzun mesailerden kaynaklı tüm sosyal hayatımdan kopmuş durumdayım. Ayrıca eve gelip dinlenmek yerine tüm kadın işçiler gibi bir de ev işleriyle uğraşıyorum. Çalıştığım fabrika da çocuk sahibi kadın işçiler de çalışıyor. Doğum yapmadan birkaç ay önce ücretsiz izne çıkarılmışlardı. Çocuklarına bakacak kimse olmadığı için işi bırakmak zorunda kaldılar. Hala çalışanlara ise şu an hiç izin verilmiyor. Bazen çocuklarına nasıl baktıklarına akıl sır erdiremiyorum. Duyduğum kadarıyla işyerleri kreş açabiliyormuş. Ben çalıştığım hiçbir fabrikada görmedim. Halbuki açılmış olsa yani fabrikada kreş olsa hem kimse işi bırakmaz hem de kimsenin aklı çocuklarında kalmaz.

Her ne kadar kadın olduğumuz için kendimize özgü sorunlarda yaşasak da genel olarak tüm işçilerin yaşadığı sorunları yaşıyoruz. Çalıştığımız bantlarda fabrikanın sahibinin cebini kadın ve erkek işçiler olarak beraber dolduruyoruz. Neden? Verecekleri üç kuruş para için! Mademki bu sorunları hepimiz yaşıyoruz, öyleyse çözümü de yine hepimizdedir. Eğer erkek ya da kadın hepimiz işçiysek demek ki hepimiz aynı saftayız. Öyleyse bu kölece çalışma koşullarına karşı el ele verip mücadele edelim.

Kadın bir tekstil işçisi / BUCA

SEFALETİN YENİ ADI: 456 YTL

Temmuz ayından itibaren geçerli olan asgari ücret 456 YTL olarak açıklandı. Her asgari ücret zam döneminde biz işçiler bilindik oyunlarla boş hayallere dalarız. Ne kadar zam olacağını dört gözle bekleriz. Her defasında ise yüzde 5'lik ya da yüzde 6'lık bir zamla uyutuluruz. Aslında bugüne kadar "asgari ücret uygulaması" adı altında biz işçi ve emekçilere dayatılan hep açlık, yoksulluk, sefalet olmuştur. Değişen ise altı ayda bir sefaletin adıdır. Günümüz şartlarında baktığımızda verilen bu ücretle en temel ihtiyaçlar olan barınmak, yemek, içmek, ulaşım gibi temel ihtiyaçların karşılanması için bile yeterli değildir. Asgari ücret, işçi ve emekçi ailelerin geçimini gün geçtikçe daha da ağırlaştırmaktadır. Bu sefalet ücreti dayatmasına karşı bizler de çözümü ya borç alarak ayı kurtarmakta ya da fabrikalarda gece yarılarına, sabahlara kadar çalışarak mesai ile açıkları kapatma yoluna gideriz. Ancak hepsi nafile; ay sonu baktığımızda yine borç batağı içinde yüzüyoruz.

Peki, bizler hiç düşündük mü "bizleri açlığa, sefalete kimler mahkûm ediyor" diye? Fabrikalarda bizim kanımızı son damlasına kadar emenler, bizlerin ürettikleri üzerinden trilyonları kazananlar, bizi açlığa, sefalete mahkûm edenlerle aynıdır. Asgari ücret zam dönemleri 5 hükümet, 5 patron temsilcisi ve işçileri temsilen ise 5 sendika temsilcisinin katıldığı bir komisyon göstermelik olarak toplanıp tartışır. Sonucu zaten belli olan bu toplantılar her yıl aynı senaryoya sahiptir. IMF asgari ücret zam dönemi öncesi her zaman zammın yüzde kaç yapılması gerektiğini beyan eder ve sermaye ile IMF'nin uşaklığını yapan hükümete ise bunu hayata geçirmek kalır. Bunun yöntemi de göstermelik toplantılar ve tartışmalar olur.

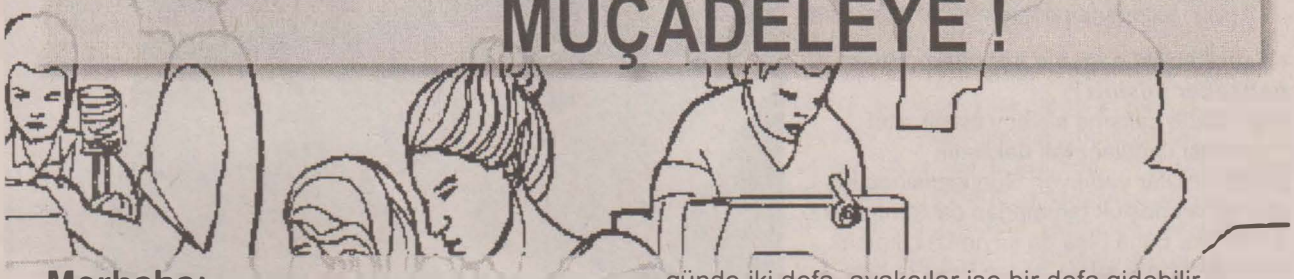
Bizler nereye kadar bekleyeceğiz? Asgari ücrete yapılan bu ve benzeri zamlar aslında patronların ve onun uşağı hükümetin biz işçi ve emekçilere nasıl bir yaşamı reva gördüklerinin açık bir kanıtıdır. Bu yeni zamla birlikte Tayyip Erdoğan'ın deyimi ile artık işçiler bir simit daha fazla yiyebilecekler.

Sefalet ücretlerini kabul etmeyelim!

İşçi sınıfı olarak kumaşı ilmek ilmek dokuyan, demire şekil veren, her şeyi üreten ve güzelleştirenler olarak, bu koşullarda ve şartlarda çalışmayı kabul etmemeliyiz. Yıllardık bildik oyunlarla bizlere bu sefalet ücretlerini dayatanlara karşı "emeğimizin karşılığını istiyoruz" demeliyiz. Bizlerin örgütsüz, dağınık ve birbirimize güvensiz oluşundan da faydalanarak bütün istediklerini hayata bir bir geçiriyorlar. İşçilere karşı örgütlü hareket eden patronlara karşı artık bizlerin de örgütlenmesi gerekmektedir. Bunun için çalıştığımız fabrikalarda taban örgütlülükleri kuralım, insanca çalışma koşulları ve insanca bir yaşam için mücadeleyi yükseltelim!

Bir tekstil işçisi / Buca

İNSANCA ÇALIŞMA VE YAŞAM KOŞULLARI İÇİN MÜÇADELEYE !

Merhaba;

Ben 130 kadar işçi çalıştıran bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Fabrikanın işçi sayısı 100 iken okulların kapanmasına yakın işçi çıkarmalar başladı. Ve okulların kapanması ile genç ve çocuk işçilerin işe alımı hızlandı. Şu an işçi sayısı, alınan çocuk işçilerle birlikte 130 kişi oldu. Sabah 08.00'de iş başı yapıyoruz ve işyerine servisler yarım saat önce geliyor. Erken gelmemizin sebebi kahvaltı yapılması fakat kahvaltılıklarımızı kendi cebimizden alıyoruz. Çayı ise işyerinin kantininden parayla alıyoruz. Sabah 08.00'da işbaşı yapıyoruz öğlen saat 12.15'e kadar ara vermeden çalışıyoruz. Öğlen yediğimiz yemekler ise genelde kahvaltılık türü oluyor. Yemek olarak haftada 1 veya 2 gün yemek geliyor. Sabahtan akşama kadar durmadan çalışıyoruz. Ancak sağlığımız için ihtiyaç olan yoğurt haftanın her günü verilmesi gerekirken 10 günde bir çıkan yemeklerle beraber veriliyor. Diğer günler sadece kahvaltılık çıkıyor. Yemekhanenin sağlık koşulları ise hiç iyi değil. Sadece yemek yenilen masalar siliniyor. İşyerine dışardan gelen yemekler ise pis tezgâhların üzerinden çıplak ellerle sağlıklı olmayan koşullarda işçilere servis yapılıyor. Yemek molaları ise 45 dakika ve yemek molasında ise dinlenmek için zaman kalmadan hemen işbaşı yapıyoruz. Zaten fabrika aynı anda yemeğe çıktığı için paydosun bir kısmını sırada geçiriyoruz. İşbaşında ise işçi arkadaşlarımızla konuşmak yasaktır. Sadece işini yapacaksın! Bu da "hızlı ve hatasız" olmak kaydı ile olacak. Saatte sana belirlenen sayıyı çıkartmak zorundasın. Bununla ise biz işçileri birbirimiz ile yarıştırıyorlar. Tehdit olarak "aylık ücretin düşer" ve sayıyı tutturamayanlar için hazırlanan "kara listede" yer alırsın. Bunun dışında çalışanların lavabo ihtiyacı ise patron tarafından belirleniyor. Makineciler günde iki defa, ayakçılar ise bir defa gidebilir. Lavaboların sağlığa uygunluk koşulları yok diyebiliriz. Günde bir defa su ile hiçbir temizlik maddesi kullanmadan temizlenir. Aynı sorun soyunma odaları için de geçerlidir. Çalışma saatleri 08.00-18.00 iken her gün saat 19.00'a kadar çalışırız. Bir saat mesai denir ama bir kişiye bile bu mesailer ödenmez. Fabrikada çalışanların yarısının sigortaları ödenmez. Ödenenlerin ise tam yatırılmaz. Hafta sonları çalışma süresi normalde öğlene kadardır. Ama biz genelde 17.00'a kadar çalışırız. Bunun yanında patronların gözü artık o kadar dönmüştür ki fabrikada çalışan hamile bayanlardan bile aşırı sayılar istenir. Bir de haftanın 2 ya da 3 günü işyerimize doktor gelir. Ancak işçiler sadece yemek paydoslarında muayene edilir. Eğer rahatsızlığınız ileri bir boyuta gelmemişse yani ölmeyecek durumda iseniz doktor hastaneye sevk yapmaz. Bu da aslında patronun talimatıdır. Tüm bu baskı ve yasaklardan kaynaklı işçiler o kadar sindirilmiştir ki çay ve yemek paydoslarında bile bir araya gelip sohbet etmez hale gelmiş durumdalar. Keyfi mesailer, ağır çalışma koşulları, hakaretler, kötü yemekler, düşük ücretler... işyerimle ilgili birçok şey daha sıralayabilirim. Biz işçiler olarak akşama kadar bu koşullarda çalışıyoruz ve bizi sömüren patronun kasasındakileri daha da arttırıyoruz. Buna karşılık ise mükâfatımız bu şartlar oluyor. Çünkü patronlar bizlerin örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz olmamızdan faydalanıyorlar. Bizler de hala üretimden gelen gücümüze güvenmiyoruz ve şunun farkına varmıyoruz; bizler olmazsak, çalışmazsak, onlar kocaman bir hiç olurlar. Bizlerin yapması gereken insanca çalışma ve insanca yaşam koşulları için bütün işçi kardeşlerimizle birlikte örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

Köle değil işçiyiz örgütlüysek güçlüyüz

Hugo Boss'tan bir işçi ile çalışma koşulları üzerine konuştuk!..

- Fabrikadaki çalışma koşullarınızdan bahseder misiniz?

İşçi: Bizde çalışma sistemi olarak etüt çalışması uygulanarak dakikalık hesaplamalar yapılıyor. Gün içerisinde hiç durmadan boşluk tanımadan çalıştırılıyoruz. Bir dakika daha olsa da sayımızı çıkarsak diye bakıyoruz adeta. Hugo Boss'ta tüm fabrika bölümlere ayrılmış durumda. Bütün bölümlerde grup şefleri var. Ggrup şefleri iki ya da üç günde bir toplantı alırlar, bu toplantılardan sonra üretim hedeflemesi yapılır. Hedeflenen üretim tutmadığında ise bundan işçiler sorumlu tutulur. Bunun dışında işçilere yarış yaptırılıyor ve bölümler arasında rekabet ortamı yaratılarak her ayın en verimli bantı belirlenip diğer bütün bantlara ve bölümlere açıklanarak bir dahaki ay için rekebet oluşturuluyor. Bunun dışında diyelim ki hastaneye gitmek için izin aldın ve daha sonra işyerine geri döndün, kesinlikle içeri alınmıyorsunuz kapıdan. Bu sadece bir örnek ama bazen resmen hırsız muamelesi görüyoruz. Kendi çalıştığımız fabrikanın kapısından içeri alınmıyoruz. Ben her gün işyerinin kapısından içeri adım attığım andan itibaren psikolojim bozuluyor, kendimi bir insan değil de sanki bir makinanın parçası gibi hissediyorum. Belirli saatler arasında gidip makinanın bir parçası işlevi gören ve çalışma saati dolduktan sonra da çıkarılıp atılan bir parça gibi. Çünkü çalıştığımız koşullarda insan muamelesi görmüyoruz, bizlere makinaymışız gibi davranılıyor.

- Hugo Boss'ta kaç bölüm var? Bu bölümlerde kaç işçi çalışıyor?

İşçi: Gömlek, takım elbise, spor giyim ve bayan giyim olmak üzere dört bölüm var. Bu bölümlerde toplan 3300 işçi çalışıyor.

- Ücret ödemeleriniz zamanında yapılıyor mu ve sizce bahsettiğiniz çalışma koşullarına göre ücretleriniz yeterli mi?

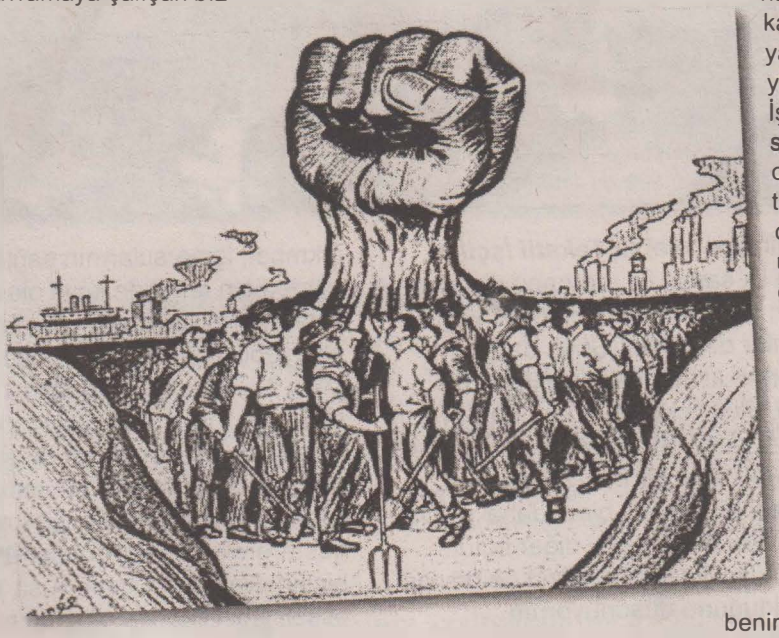
İşçi: Ücretlerimiz zamanında ödeniyor, bunun yanında servis, yemek ve sigorta gibi sorunlar yaşamıyoruz. Ama 704 ytl ücret alıyoruz. Bunun içinde geçim indirimi dahil. Aslına bakılırsa ücretlerimiz asgari ücret. Fabrikanın kurulu bulunduğu alan serbest bölge olduğu için vergi kesintilerinin olmamasından kaynaklı 704 YTL alıyoruz. Bizlere işyerinde giymemiz için verilen iş elbiseleri aşırı çalışmaktan akşama kadar su gibi oluyor. Yani bu çalışma şartlarına karşılık verilen ücret çok komik bir ücret demek oluyor.

Sizce Hugo Boss işçisi olarak bu kötü ve ağır çalışma koşullarına karşı neler yapılmalıdır?

İşçi: Hugo Boss işçisinin haklarını alabilmesi için sendikaya üye olması ve işçilerin örgütlü olması lazım. Bundan kaynaklı da zaten Hugo Boss patronu işçilerin biraraya gelmesinden, örgütlenmesinden korkmaktadır. Yemek ya da çay paydoslarında 3-4 işçi biraraya gelip sohbet ediyorlarsa hemen bölüm şefi onların yanına giderek ne konuştuklarını ne yaptıklarını soruyor. İşçilerin biraraya gelmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Şeflerin akşama kadar gözlerinin üzerimizde olması yetmezmiş gibi işyerinin belirli noktalarında kameralarla izleniyoruz. Tüm bu baskılara, ağır ve kötü çalışma koşullarına karşı bizlerin tek çözümü var; birbirimize güvenmek, örgütlü bir şekilde mücadele etmek ve üretimden gelen güçümüzü kullanmak. Ancak istediklerimizi o zaman elde edebilir ve koşulları değiştirebiliriz.

BİR KAYIKÇI KAVGASI; ERGENEKON...

Geçtiğimiz yılın yaz aylarında başlayan ve bu yılın temmuz ayındaki gelişmelerle iyice hareketlenen Ergenekon tartışması tüm ülkenin gündemine oturmuş durumda. Tutuklanan, gözaltına alınan paşalar, gazeteciler, patronlar, öğretim üyeleri, bulunan el bombaları, uzun namlulu, kısa namlulu silahlar, üzerinde 'çok gizli' yazan evraklar, yüzlerce klasörü dolduran belgeler... Medyada manşetlerden günü gününe değişen haberler, son dakika gelişmeleri, onlarca, yüzlerce köşe yazarının yapmış olduğu yorumlar, brifingler, demeçler. Ve tüm bu hengâmenin, tüm bu toz dumanın ortasında, bir tenis maçı izler gibi gelişmeleri anlamaya, kavramaya çalışan biz işçiler. Yeni bir kayıkçı dövüşü, yani fillerin tepinmesi, çimlerin ezilmesi…

Taraflarını AKP'nin ve ordunun oluşturduğu bir gerilime tanıklık ettik hepimiz. Bu kayıkçı dövüşünde arkasına emperyalistleri ve sermayeyi alan AKP de ve sözde laik kesimin sözcülüğünü üstlenen ordu da tanık olmamızdan çok taraf olmamızı istedi. Güya uzunca bir süre bir taraf türban üzerinden "özgürlüğü" diğer bir taraf ise türban karşıtlığı üzerinden "laikliği" savundu. Çıkarttığı yasalar ve antidemokratik uygulamalara bakılırsa hükümete geldiğinden beri işçi ve emekçilere sömürüyü reva gören ve hak talepleri karşısında baskıları esirgemeyen AKP'nin özgürlükten bahsetme hakkı yoktur. Öte taraftan 12 Eylül sonrasında imam hatipleri açtıran ve Diyanet İşleri'nin önünü düzleyen ordunun ise laiklikten bahsetmesi büyük bir ikiyüzlülüktür.

Ülkeyi yönetmede daha fazla söz sahibi olmak için her geçen gün birbirlerinin pisliklerini ortaya çıkartan bu iki tarafın çatışması gittikçe sertleşmektedir. AKP'nin karşılaştığı kapatma davası ve ulusal–laik kesime dönük açılan Ergenekon davası bu çatışmanın ürünleridir. Tüm bu süreç boyunca sermaye sözcüleri toplumsal mutabakat çağrıları yapıyor ve bu çatışmanın bir an önce dizginlenmesini istiyor. Bu çağrı sonrasında yaşanan gelişmeler yanıtın gecikmediğini orta koyuyor. AKP'nin kapatılmaması bir toplumsal mutabakat örneği olarak açıklanıyor. Ergenekon İddianamesi ise emekçilere, ilericilere ve devrimcilere dönük gerçekleştirilen katliamları aklama operasyonuna dönüştü. Yani kavga bir süreliğine yatıştırıldı.

Tüm bu süreç boyunca her iki tarafın farklı sıfatları gündemleştirildi. Oysa on yıllardır bu iki tarafın ortaklaştığı birçok gündem ve gelişme yaşandı. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de, '77 1 Mayısı'nda yaşanan katliamlar… İşçilerin, emekçilerin sağlık hakkına, eğitim hakkına, kıdem tazminatı hakkına göz diken yasalar.. Emeğin, alınterinin karşısında ve halkların özgürce ve kardeşçe yaşamasına karşı yeminli düşmanlık… İşte tüm bu konular söz konusu olduğunda bu iki taraf tüm düşmanlıklarını unutup ortaklaşmaktadır.

Peki, gerçekten bu iki taraf birbirlerinin ne kadar karşıtı? Bir elmanın iki yarısı gibi aynı olan bu taraflar neyin kavgasını veriyor? Elbette senin benim, alınterimiz ile oluşmuş, birikmiş serveti paylaşmanın, ondan daha fazla nemalanmanın kavgasını veriyorlar. Onların tek derdi, kendi çıkarlarını hayata geçirebilmek, pastadan daha büyük parçalar koparabilmek. Sermaye gruplarının, tekellerin, holdinglerin kayıktaki dümeni kapma kavgası bu.

Peki, bu kavgada biz işçiler ne yapacağız? Tıpkı bir futbol takımını tutar gibi, bu taraflardan birini desteklemenin dayatıldığı bu tartışmada kimin yanında olacağız?

Bu kirli, çürümüş ve her yerinden pis kokuları yayılan kavga bizim kavgamız değil. Bu kavga, biz onuru ve namusu ile çalışan, evine bir dilim ekmek götürmek için sabahtan akşama kadar çırpınan işçilerin derdi tasası değil. Bizim kendi kavgamız, onurlu, haklı davamız var. Bizim kendi haklarımızı, özgürlüğümüzü kazanmak ve insanca bir yaşam için, bu sömürücülere karşı mücadele etmek dışında bir şansımız yok!

TEKSTİLDE KURALSIZ SÖMÜRÜ KOŞULLARI...

Ben bir tekstil işçisi olarak ***Tekstil İşçileri Bülteni***'nin ilk sayısı ile merhaba diyorum ve bunun uzun yıllar sürmesi dileğiyle yayın yaşamında başarılar diliyorum. Şunu da vurgulamak istiyorum ki tüm diğer sektörlerde çalışan işçiler gibi tekstil çalışanlarının da böylesi bir araca ihtiyaçları vardı. Su götürmez bir gerçek daha var ki, işçi sınıfı artık bir mevzi daha kazanmıştır. Böylesi bir adımla biraz daha güçlenmiştir. Tekstilde olduğu gibi diğer bütün sektörlerde çalışan işçi kardeşlerimizin de böylesi araçlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

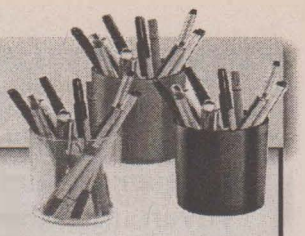
Ben uzun yıllar tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Şu an ise işsizim fakat çalışma koşulları hemen hemen bütün tekstil fabrikalarında (bazı farklılıklar olsa da) neredeyse aynıdır. Organize Sanayi Bölgeleri'nde işçi ücretleri fabrika patronlarının sık sık bir araya gelerek yaptıkları toplantılarda belirlenir. Böylelikle tüm fabrikalarda aynı ücret uygulanır ve emeğimizin değeri düşürülür. Bizler ise yapılacak zamları bir umutla bekleriz ama daha sonra görürüz ki yapılan zamlar asgari ücrete yapılan zammı geçmez. Hatta bazı tekstil patronları bunun altında ücret vermeyi veya hiç zam yapmamayı tercih ederler. Sorunlar elbette sadece ekonomik boyutta değil; buna esnek çalışma koşulları, aşırı sömürü, fazla mesailer, düşük ücretler, sigortasız işçi çalıştırılması, hasta olduğun halde izin verilmemesi, yemeklerin kötü çıkması, içme sularının sağlıksız olması, izinsiz işe gitmediğin takdirde keyfi olarak 3 günlük yevmiyenin kesilmesi gibi benzer sorunları da ekleyebiliriz. Patronların bu kuralsız saldırılarına karşı biz tekstil işçileri olarak kendimize şöyle bir sorarsak "neler yapıyoruz" diye, yapılacak çok şey olmasına rağmen bizler bir şeyler yapmıyoruz. Ya da bireysel tepkilerle bu şartlara tepki gösterip işten çıkıyoruz. Bazen ise toplu olarak tepkiler göstererek kısmı çözümler üretiyoruz ama bunların hiçbirisi kalıcı olmuyor. Kısa bir süre sonra her şey eskisi gibi işlemeye devam ediyor. Bizler kalıcı çözümler üretebilmek ve çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlamak için bulunduğumuz atölyelerde, fabrikalarda, organize sanayi bölgelerinde ortak hareket etmeliyiz ve ortak taleplerimiz etrafında birleşip örgütlenmeliyiz. Ancak sorunlara kalıcı çözümler o zaman üretebiliriz.

Ben tekrar ***Tekstil İşçileri Bülteni***'nin ilk sayısını kutluyorum. Bunun büyük bir adım olduğunu düşünüyorum ve bölgemizdeki bütün tekstil işçilerini bültene destek vermeye ve örgütlenmeye çağırıyorum.

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Bir tekstil işçisi / Buca

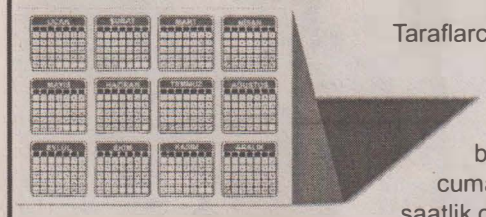
HUKUK KÖŞESİ

HAFTALIK VE GÜNLÜK ÇALIŞMA NEDİR?

Haklarımızı biliyor muyuz? Haftalık çalışma süresi ve fazla mesai nedir? Nasıl uygulanması gerekir?

Çalışma süresi, işçinin çalıştığı işte geçirdiği süredir. "İş Kanunu'na ilişkin çalışma süresi yönetmeliği"ne göre işveren, işçilerin çalışma sürelerini uygun araçlarla belgelemek zorundadır. Örneğin; günlük işe giriş-çıkışlarda kart basılması, saat belirtilerek defter imzalatılması gibi yöntemler bunun için kullanılır.

Haftalık çalışma süresi en çok 45 saattir!

Taraflarca aksi kararlaştırılmamışsa haftalık 45 saatlik çalışma süresi iş yerinde haftanın çalışılan günlerine eşit şekilde bölünerek uygulanır. Örneğin; işyerinde haftanın beş günü çalışılıyorsa, 45 saatlik haftalık çalışma süresi beşe bölünerek günlük çalışma süresi dokuz saat olarak belirlenir. Haftanın bir günü işyerinde kısmen çalışılıyorsa örneğin; cumartesi günü beş saatlik bir çalışma yapılıyorsa, bu süre haftalık 45 saatlik çalışma süresinden düşüldükten sonra kalan süre diğer günlere eşit olarak bölünür. Cumartesi beş saat çalışan işyerlerinde kalan 5 güne dağıtılır ve günlük çalışma süresi 8 saat olarak belirlenir.

Günlük çalışma süresi en çok ne kadar olmalıdır?

Günlük çalışma süresi fazla çalışmalarda dahil olmak üzere "en çok 11 saat" olabilir. İşçi hangi çalışma türüne göre çalışırsa çalışsın bu süreden fazla çalıştırılamaz. Ancak tekrar hatırlatmak gerekir ki; kural haftalık çalışma süresinin haftanın çalışılan günlerine eşit olarak bölünmesidir. Yasa bazı durumlarda da işçinin, sağlık kuralları bakımından günde 7.5 saatten fazla çalıştırılamayacağını da düzenlemiştir. Örneğin; maden eritme ve döküm vb. işlerde çalışan işçiler günde 7.5 saatten fazla çalıştırılamaz. Bunun dışında gece çalışmaları, kadın ve çocuk işçilerin çalıştırılması durumunda çalışma saatleri açısından bazı sınırlandırmalar getirilmiştir. Bu hükümlere aykırı hareket eden patronların şikayet edilmesi halinde Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından idari para cezası ile cezalandırılması gerekmektedir.

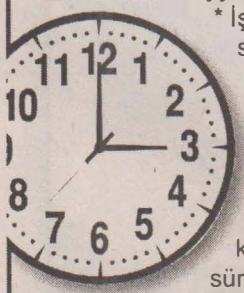
Haftalık çalışma süresi azaltılabilir mi?

İş Yasası'nda düzenlenen haftalık normal çalışma süresi olan 45 saat işçi ve patron arasında yapılacak sözleşme ile azaltılabilir. Yasada belirtilen 45 saatlik süre en üst sınırdır.

İşçi çalışmadığı hallerde çalışma süresinden sayılan haller nelerdir?

Aşağıda belirtilen sürelerde işçiler çalışmamış olsalarda ücret hakkı kazanır.

* Makinenin arzalanması veya hammadde olmaması gibi durumlar.
* Emzikli kadın işçilerin bebeklerini emzirmeleri için belirlenen süreler,
* İşçi başka bir işyerine çalışmak için gönderildiğinde yolda ve bu nedenle bekleme ile geçen süreler.

Ara dinlenmesi

Günlük çalışma süresinin ortalama bir zamanında, o yerin gelenekleri ve işin gereğine göre ayarlamak üzere, işçilerin dinlenmeleri için verilen süreye "ara dinlenmesi" denir. Ara dinlenmesi, dört saat veya daha kısa süreli işlerde 15 dakika, 4 saatten fazla ve 7.5 saate kadar işlerde yarım saat, 7.5 saatten fazla süreli işlerde bir saattir. Ara dinlenmeler bu sürelerin altında belirlenemez. Ama yapılacak sözleşmelerle uzatılabilir. İşçi ara dinlenmesini tamamen serbest geçirmelidir. Bu süreyi işyeri dışında veya içinde geçirebilir. İşçi ara dinlenmesinde çalışmaya devam etmişse ara dinlenmesi verilmemiş sayılır. Ara dinlenme çalışma süresinden sayılmaz. Bu süre için işçiye ücret ödenmez. Ancak bu süre çalışılarak geçirilmişse işçinin ücretinin ödenmesi gerekir.

Kaynak: *İşçinin El Kitabı (ÇHD İzmir Şubesi)*

kim mi kurtaracak seni köle
görecekler seni kardeş
yuvarlananlar uçuruma
duyacaklar çığlıklarını

seni köleler kurtaracak kurtaracaksa
ya hep beraber ya da hiçbirimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiçbirimiz

kim mi kurataracak seni aç insan
bize gel ekmek istiyorsan bize gel
kıvrananlara açlıktan
biz gösterelim sana yolu
biz açlar vereceğiz sana ekmeği

ya hep beraber ya da hiçbirimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiçbirimiz

kim mi alacak öcünü yenilmiş adam
vurulmuşsun madem
gel yaralıların yanına
gerçi biz zayıfız kardeş
zayıfız, yaralıyız ama
alırsak biz alırız öcünü senin

ya hep beraber ya da hiçbirimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiç birimiz

kim tutacak elinden bitik kişi
birleşmek zorundadır başkalarıyla
yoksulluğa dayanamayan
birleş sende yoksullarla durma birleş
yarına bırakmayanlarla bu işi

ya hep beraber ya da hiçbirimiz
kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden

ya hep beraber, ya da hiçbirimiz!

B. Brecht

İşçi Bülteni Özel Sayı: 344 * Fiyatı: 25 YKr * Eylül 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Güloan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Darutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92